

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ (Πραξ. ις´ 16 – 34)

Εκείνες τις μέρες, καθώς πηγαίναμε εμείς οι απόστολοι στον τόπο της προσευχής, συνέβη να συναντήσουμε μια δούλη που είχε μαντικό πνεύμα και με τις μαντείες της απέφερε πολλά κέρδη στους κυρίους της. Αυτή ακολουθούσε τον Παύλο και τον Σίλα και φώναξε: «Αυτοί οι άνθρωποι είναι δούλοι του ύψιστου Θεού, που μας κηρύττουν την οδό της σωτηρίας!» Αυτό το έκανε πολλές μέρες. Ο Παύλος αγανάκτησε, γύρισε πίσω και είπε στο πνεύμα: «Σε διατάζω στο όνομα του Ιησού Χριστού να βγεις απ' αυτήν». Την ίδια στιγμή βγήκε το πνεύμα. Όταν είδαν τ' αφεντικά της ότι μαζί με το πνεύμα χάθηκε κι η ελπίδα του κέρδους που είχαν από την εργασία της, έπιασαν τον Παύλο και τον Σίλα και τους έσυραν στην αγορά για να τους παρουσιάσουν στις αρχές. Τους οδήγησαν μπροστά στους ανώτατους άρχοντες της πόλης και είπαν: «Αυτοί οι άνθρωποι είναι Ιουδαίοι και προκαλούν ταραχές στην πόλη. Θέλουν να εισαγάγουν έθιμα που δεν επιτρέπεται σ' εμάς, που είμαστε Ρωμαίοι, να τα δεχτούμε ή να τα τηρήσουμε». Τότε ο λαός ξεσηκώθηκε εναντίον τους. Οι άρχοντες τους έσκισαν τα ρούχα και έδωσαν διαταγή να τους ραβδίσουν. Τους έδωσαν πολλά χτυπήματα και μετά τους έβαλαν στη φυλακή κι έδωσαν εντολή στον δεσμοφύλακα να τους φυλάει ασφαλισμένους καλά. Αυτός, εφόσον πήρε μια τέτοια εντολή, τους έβαλε στο πιο εσωτερικό κελί και για λόγους ασφάλειας έσφιξε τα πόδια τους στην ξυλοπέδη. Γύρω στα μεσάνυχτα, ο Παύλος και ο Σίλας προσεύχονταν και έψελναν ύμνους στον Θεό, και τους άκουγαν οι φυλακισμένοι. Ξαφνικά έγινε σεισμός τόσο δυνατός, που σαλεύτηκαν τα θεμέλια της φυλακής. Αμέσως άνοιξαν όλες οι πόρτες, και τα δεσμά των φυλακισμένων λύθηκαν. Ο δεσμοφύλακας ξύπνησε, κι όταν είδε τις πόρτες της φυλακής ανοιχτές, έβγαλε το σπαθί του κι ήθελε να σκοτωθεί, νομίζοντας ότι οι φυλακισμένοι είχαν δραπετεύσει. Τότε ο Παύλος του φώναξε: «Μην κάνεις κανέναν κακό στον εαυτό σου! Είμαστε όλοι εδώ». Ο δεσμοφύλακας ζήτησε να του φέρουν φώτα, πήδηξε μέσα στο κελί, και τρομαγμένος έπεσε στα πόδια του Παύλου και του Σίλα. Ύστερα τους έβγαλε έξω και τους ρώτησε: «Κύριοι, τι πρέπει να κάνω για να σωθώ;» Αυτοί του είπαν: «Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό, και θα σωθείς κι εσύ και το σπίτι σου». Και κήρυξαν σ' αυτόν και σ' όσους ήταν στο σπίτι του τον λόγο του Κυρίου. Ο δεσμοφύλακας τους πήρε την ίδια εκείνη ώρα μέσα στη νύχτα κι έπλυνε τις πληγές τους, ύστερα βαφτίστηκε αμέσως ο ίδιος και όλη η οικογένειά του. Κατόπιν τους ανέβασε στο σπίτι του και τους έστρωσε τραπέζι. Ήταν πανευτυχής που κι αυτός και όλη η οικογένειά του είχαν βρει την πίστη στον

Θεό.

Ευθ.49

Κυριακή 17 Μαΐου 2015

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΤΩΝΩΣΜΑ

Κυριακή του Τυφλού

«Ποιος ηξέρει, αδελφοί μου, να μου ειπή, ο ήλιος φωτεινός είνε ή σκοτεινός; Μου φαίνεται όλοι σας το γνωρίζετε, ότι είνε φωτεινός και τα πάντα φωτίζει. Είνε όμως μερικά ζώα όπου τα λέγουν νυχτερίδες, και άλλα κουκουβάγιες, και όταν βγή ο ήλιος θαμβώνονται και σκοτιζονται και δεν βλέπουν, και όταν νυκτώση, τότε βλέπουν. Έτσι είνε και εις τα Άχραντα Μυστήρια, τον καλόν τον φωτίζουν και τον κάμνουν ωσάν άγγελον, ομοίως και τον αμαρτωλόν páλιν τον σκοτιζουν και τον κάμνουν ωσάν τον διάβολον. Καθώς και η φωτιά όλα τα πράγματα δεν τα καίει, μάλιστα το χρυσάφι το λαμπρύνει και το καθαρίζει, και τα άλλα πράγματα τα καίει. Λοιπόν ας γίνωμεν κα ιημείς μάλαμα να καθαρισθώμεν, και όχι ξύλα να καιώμεθα.»

Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ (ΚΑΤΑ Ιωάννη Θ' 1 – 38)

Εκείνο τον καιρό, καθώς πήγαινε στον δρόμο του ο Ιησούς, είδε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός. Τον ρώτησαν, λοιπόν, οι μαθητές του: «Διδάσκαλε, ποιος αμάρτησε και γεννήθηκε αυτός τυφλός, ο ίδιος ή οι γονείς του;» Ο Ιησούς απάντησε: «Ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γονείς του, αλλά γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί η δύναμη των έργων του Θεού πάνω σ' αυτόν. Όσο διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που μ' έστειλε. Έρχεται η νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται. Όσο είμαι σ' αυτόν τον κόσμο, είμαι το φως για τον κόσμο». Όταν τα είπε αυτά ο Ιησούς, έφτυσε κάτω, έφτιαξε πηλό από το φτύμα, άλειψε με τον πηλό τα μάτια του τυφλού, και του είπε: «Πήγαινε να νιφτείς στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ» -που σημαίνει «απεσταλμένος από τον Θεό». Ξεκίνησε, λοιπόν, ο άνθρωπος, πήγε και νίφτηκε και, όταν γύρισε πίσω, έβλεπε. Τότε οι γείτονες κι όσοι τον έβλεπαν προηγουμένως ότι ήταν τυφλός, έλεγαν: «Αυτός δεν είναι ο άνθρωπος που καθόταν εδώ και ζητιάνευε;» Μερικοί έλεγαν: «Αυτός είναι», ενώ άλλοι έλεγαν: «Είναι κάποιος που του μοιάζει». Ο ίδιος όμως έλεγε: «Εγώ είμαι». Τότε τον ρωτούσαν: «Πώς, λοιπόν, άνοιξαν τα μάτια σου;» Εκείνος απάντησε: «Ένας άνθρωπος που τον λένε Ιησού έκανε πηλό, μου άλειψε τα μάτια και μου είπε: “πήγαινε στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ και νίψου”, πήγα λοιπόν εκεί, νίφτηκα και βρήκα το φως μου». Τον ρώτησαν, λοιπόν: «Που είναι ο άνθρωπος εκείνος;» «Δεν ξέρω», τους απάντησε. Τον έφεραν τότε στους Φαρισαίους, τον άνθρωπο που ήταν άλλοτε τυφλός. Η μέρα που έφτιαξε ο Ιησούς τον πηλό και του άνοιξε τα μάτια ήταν Σάββατο. Αρχισαν λοιπόν και οι Φαρισαίοι να τον ρωτούν πάλι πως απέκτησε το φως του. Αυτός τους απάντησε: «Έβαλε πάνω στα μάτια μου πηλό, νίφτηκα κι βλέπω». Μερικοί από τους Φαρισαίους έλεγαν: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι σταλμένος από τον Θεό, γιατί δεν τηρεί την αργία του Σαββάτου». Άλλοι όμως έλεγαν: «Πως μπορεί ένας αμαρτωλός άνθρωπος να κάνει τέτοια σημεία;» Και υπήρχε διχογνωμία ανάμεσα τους. Ρωτούν λοιπόν πάλι τον τυφλό: «Εσύ τι λες γι' αυτόν; Πως εξηγείς ότι σου άνοιξε τα μάτια;» Κι εκείνος τους απάντησε: « Είναι προφήτης». Οι Ιουδαίοι όμως δεν εννοούσαν να πιστέψουν πως αυτός ήταν τυφλός κι απέκτησε το φως του, ώσπου κάλεσαν τους γονείς του ανθρώπου και τους ρώτησαν: «Αυτός είναι ο γιός σας που λέτε ότι γεννήθηκε τυφλός; Πως, λοιπόν, τώρα βλέπει;» Οι γονείς του τότε αποκρίθηκαν: «Ξέρουμε πως αυτός είναι ο γιός μας κι ότι γεννήθηκε τυφλός, πως όμως τώρα βλέπει, δεν το ξέρουμε, ή ποιος του άνοιξε τα μάτια, εμείς δεν το ξέρουμε. Ρωτήστε τον ίδιο, ενήλικος είναι, ατός μπορεί

να μιλήσει για τον εαυτό του». Αυτά είπαν οι γονείς του, από φόβο προς τους Ιουδαίους. Γιατί, οι Ιουδαίοι άρχοντες είχαν κιόλας συμφωνήσει να αφορίζεται από τη συναγωγή όποιος παραδεχτεί πως ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας. Γι' αυτό είπαν οι γονείς του, «ενήλικος είναι, ρωτήστε τον ίδιο». Κάλεσαν, λοιπόν, για δεύτερη φορά τον άνθρωπο που ήταν πριν τυφλός και του είπαν: «Πες την αλήθεια ενώπιον του Θεού, εμείς ξέρουμε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι αμαρτωλός». Εκείνος τότε τους απάντησε: «Αν είναι αμαρτωλός, δεν το ξέρω, ένα ξέρω: πως, ενώ ήμουν τυφλός, τώρα βλέπω». Τον ρώτησαν πάλι: «Τι σου έκανε; Πως σου άνοιξε τα μάτια;» «Σας το είπα κιόλας», τους αποκρίθηκε, «αλλά δεν πειστήκατε, γιατί θέλετε να το ξανακούσετε; Μήπως θέλετε κι εσείς να γίνετε μαθητές του;» τον περιέλασαν τότε και του είπαν: «Εσύ είσαι μαθητής εκείνου, εμείς είμαστε μαθητές του Μωυσή, εμείς ξέρουμε πως ο Θεός μίλησε στον Μωυσή, ενώ γι' αυτόν δεν ξέρουμε την προέλευση του». Τότε απάντησε ο άνθρωπος και τους είπε: «Εδώ είναι το παράξενο, πως εσείς δεν ξέρετε από πού είναι ο άνθρωπος, κι όμως αυτός μου άνοιξε τα μάτια. Ξέρουμε πως ο Θεός τους αμαρτωλούς δεν τους ακούει, αλλά αν κάποιος τον σέβεται και κάνει το θέλημα του, αυτόν τον ακούει. Από τότε που έγινε ο κόσμος, δεν ακούστηκε ν' ανοίξει κανείς τα μάτια ενός γεννημένου τυφλού. Αν αυτός δεν ήταν από τον Θεό δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα». «Εσύ είσαι βουτηγμένος στην αμαρτία από τότε που γεννήθηκες», του αποκρίθηκαν, «και κάνεις τον δάσκαλο σ' εμάς;» Και τον πέταξαν έξω. Ο Ιησούς έμαθε ότι τον πέταξαν έξω και, όταν τον βρήκε, του είπε: «Εσύ πιστεύεις στον Υιό του Θεού;» Εκείνος αποκρίθηκε: «Και ποιος είναι αυτός, κύριε, για να πιστέψω σ' αυτόν;» «Μα τον έχεις κιόλας δει», του είπε ο Ιησούς. «Αυτός που μιλάει τώρα μαζί σου, αυτός είναι». Τότε εκείνος είπε: «Πιστεύω Κύριε», και τον προσκύνησε.

«Το σύμπαν δεν αποδεικνύει τον Θεό. Απλά, Τον υποδεικνύει και ίσως Τον επιδεικνύει. Ο Θεός δεν αποδεικνύεται. Θεός που αποδεικνύεται με παρατηρήσεις, τηλεσκόπια, εξισώσεις, σκέψεις, θεωρίες, μεθόδους, κ.λ.π. ότι υπάρχει ή ότι δεν υπάρχει, δεν υπάρχει. Ο Θεός φανερώνεται. Το σύμπαν διευκολύνει τη φανέρωση του Θεού. Υπογραμμίζει την πίστη στον Θεό. Κάνει την παρουσία του Θεού να φαίνεται πολύ πιο πιθανή και λογική από την απουσία Του. Το σύμπαν υπάρχει κυρίως για να επιβεβαιώνει τη θεϊκή υποψία.»

Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής Νικόλαος